

GUVERNUL REPUBLICII MOLDOVA

HOTĂRÎREA nr _____
din _____
Chișinău

Pentru aprobarea Normei sanitare veterinare cu privire la protecția animalelor de companie

În scopul asigurării protecției sănătății și bunăstării animalelor de companie, inclusiv a animalelor de companie fără stăpîn, al stabilirii cerințelor sanitar-veterinare fundamentale de întreținere a animalelor de companie și în conformitate cu alin. (2) și (3) din art. 35 al Legii nr. 221-XVI din 19.10.2007 privind activitatea sanitar-veterinară (Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2008, Nr. 51-54 art. 153), Guvernul **HOTĂRĂȘTE:**

- 1.** Se aprobă Norma sanitară veterinară cu privire la protecția animalelor de companie (se anexează).
- 2.** Controlul asupra executării prezentei hotărîri se pune în sarcina Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare.

PRIM-MINISTRU

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și
industriei alimentare

Ministrul administrației
publice locale

**Norma sanitară veterinară
cu privire la protecția animalelor de companie**

Capitolul I

Dispoziții generale

1. Norma sanitară veterinară cu privire la protecția animalelor de companie (în continuare - Normă) stabilește cerințele sanitar-veterinare pentru protecția animalelor de companie și are drept scop asigurarea protecției sănătății și bunăstării animalelor de companie, inclusiv a animalelor de companie fără stăpîn.

2. În sensul prezentei Norme, următorii termeni și expresii au următoarele semnificații:

animal de companie - orice animal deținut sau destinat a fi deținut de către om, în special pe lângă casă, pentru agrement, companie, pază, precum și de serviciu, cu excepția animalelor sălbatice;

animal de companie fără stăpîn – orice animal care nu are un deținător ori se găsește în afara locuinței sau gospodăriei deținătorului și supravegherii acestuia, prin pierdere, abandonare, rătăcire sau alte motive;

adăpost de protecție a animalelor de companie – locuri special amenajate de organizațiile necomerciale specializate sau autoritățile publice locale unde sînt ținute animalele de companie;

deținător de animale de companie - persoană fizică sau juridică care are în posesie permanentă animale în calitate de proprietar de animale sau de îngrijitor temporar al animalelor pentru care și-a asumat responsabilitatea întreținerii;

carnet de sănătate al animalului - document, eliberat de clinicile veterinare sau refugiile provizorii, ce cuprinde indicativul numeric, specia și rasa animalului, măsurile sanitare veterinare aplicate (vaccinările, tratamente de deparazitare, sterilizare etc.), eventuale observații, informația privind deținătorul de animale;

cîine periculos – cîini ce aparțin următoarelor rase: Pit Bull, Boerbull, Bandog, Staffordshire Bull Terrier, American Staffordshire Terrier, Tosa, Rottweiler, Dog Argentinian, Mastino Napolitano, Fila Brasileiro, Mastiff, Ciobănesc Caucazian, Cane Corso și metișii lor;

cîine agresiv – orice cîine care, fără să fie provocat, mușcă sau atacă persoane sau animale;

identificarea animalului - procedeu de aplicare pe ureche sau gît a unor crotalii, zgarde, microcipuri sau tatuaje rezistente și ușor de observat și care nu au influență asupra vieții și comportamentului animalului;

refugiu provizoriu pentru cazarea animalelor de companie (în continuare refugiu provizoriu) - instituție creată de autoritățile publice locale, în cadrul căreia se organizează cazarea provizorie, identificarea, deparazitarea, sterilizarea, vaccinarea antirabică, carantinizarea, controlul medical și eutanasierea, după caz a animalelor de companie.

rău tratament aplicat animalului - creșterea animalelor și transportarea animalelor în condiții de aglomerare excesivă, lipsirea unui animal de hrană adecvată și apă în cantități suficiente, de un adăpost curat și aerisit sau neacordarea unor posibilități minimale de mișcare; supunerea animalelor la munci exagerate, pentru care nu sunt apte în raport cu specia, vârsta, starea fizică, inclusiv perioada de gestație avansată, folosirea animalelor pentru concursuri, competiții de alergare, spectacole, inclusiv cele de circ, filmări, reclame, publicitate, expoziții, distracții, sporturi, sau ținerea acestor animale în grădini zoologice fără grija necesară pentru siguranța și bunăstarea acestora ca și pentru soarta lor ulterioară; dresajul brutal al animalelor, iritarea, sperierea animalelor sau lăsarea fără control strict a oricărui animal de companie; comerțul ilegal cu animale;

cruzime față de animale - orice acțiune efectuată în mod direct sau indirect, cu intenție sau din imprudență, care poate să aibă drept urmare o suferință fizică și/sau psihică a unui animal; vătămarea gravă a organismului sau moartea nejustificată a animalului în raport cu normele legale; punerea în pericol a vieții animalului, uciderea animalelor din perversitate, organizarea de lupte între animale sau cu animale; folosirea de animale vii pentru dresajul câinilor, pentru a le controla agresivitatea; folosirea animalelor pentru expoziții, publicitate, realizare de filme sau în scopuri asemănătoare, dacă aceste activități le provoacă acestora suferințe fizice și psihice, afecțiuni sau răni; abandonarea unui animal; administrarea de substanțe destinate stimulării capacităților fizice ale animalelor de companie în timpul concursurilor, competițiilor de alergare, spectacolelor, inclusiv a celor de circ;

comerț cu animale de companie - ansamblul de tranzacții practicate în mod regulat, în cantități substanțiale și în scopuri lucrative;

creșterea și îngrijirea animalelor de companie cu titlu comercial - creșterea și îngrijirea practicate în special în scop comercial.

3. Principiile de bază privind deținerea animalelor de companie sunt următoarele:

- a) se interzice de a se cauza inutil durere, suferințe fizice sau psihice unui animal de companie;
- b) se interzice abandona un animal de companie;
- c) întreținerea animalelor în condiții corespunzătoare necesităților etologice în funcție de specie și rasă;
- d) efectuarea sterilizării animalelor de companie care nu sunt destinate pentru reproducție;
- e) asigurarea securității și altor drepturi ale cetățenilor.

Capitolul II

Atribuțiile autorităților competente.

Obligațiunile deținătorilor de animale de companie

4. Agenția Sanitar-Veterinară și pentru Siguranța Produselor de Origine Animală reprezintă autoritatea națională competentă în sensul prevederilor prezentei Norme.

5. Autoritatea sanitar-veterinară competentă are următoarele atribuții:

a) elaborează cerințe sanitar-veterinare pentru protecția animalelor de companie, inclusiv celor de serviciu;

b) realizează inspecțiile privind protecția animalelor de companie;

c) coordonează și exercită controlul asupra respectării legislației cu privire la protecția animalelor și bunăstarea animalelor de companie;

d) solicită administrației publice centrale și locale aplicarea măsurilor legale în caz de necesitate sau de risc iminent pentru sănătatea și protecția animalelor;

6. Pentru îndeplinirea prevederilor prezentei Norme, medicii veterinari oficiali, potrivit atribuțiilor de serviciu, au acces în clădiri, adăposturi și alte locuri unde sunt ținute animalele, precum și dreptul de a solicita orice informație și documente necesare controlului și de a preleva probe pentru cercetări și analize de laborator.

7. În cazul în care locul unde sunt ținute animalele se află la domiciliul sau reședința deținătorilor de animale, accesul medicilor veterinari oficiali în acest spațiu se face cu acordul deținătorului. În lipsa acordului, deținătorul de animale are obligația de a face dovada respectării dispozițiilor pct. 9-18 la prezentul capitol.

8. Autoritățile administrației publice locale au următoarele atribuții:

a) asigură implementarea la nivel local a politicii de stat în domeniul protecției animalelor de companie;

b) exercită controlul referitor la aplicarea prezentei Norme;

c) organizează elaborarea și realizarea programelor locale, privind prevenirea apariției și creșterii numărului animalelor de companie fără stăpîn;

d) în limita alocațiilor financiare prevăzute în bugetul de stat, instituie refugiile provizorii pentru cazarea animalelor de companie fără stăpîn și verifică activitatea lor;

e) organizează identificarea și înregistrarea animalelor de companie în cadrul refugiiilor provizorii;

f) contribuie la instruirea și sensibilizarea populației în problemele de deținere și protecție a animalelor fără stăpîn, inclusiv prin afișarea de anunțuri pe panourile publicitare ale primăriei, difuzarea de anunțuri în toate celelalte publicații și pe site-ul primăriei pentru a găsi stăpîni pentru toate animalele aflate în refugiile provizorii;

g) monitorizează controlul animalelor fără stăpîn, inclusiv în colaborare cu organizațiile necomerciale specializate;

h) stabilesc locuri specializate pentru plimbarea animalelor de companie;

i) aprobă interdicții sau reguli de întreținere a câinilor, pisicilor și altor animale de companie în limitele teritoriale administrative.

9. Deținătorii animalelor de companie au următoarele obligații:

a) să respecte și să aplice cerințele sanitar-veterinare în scopul respectării necesităților fiziologice și de comportament ale acestora, potrivit cerințelor sanitar-veterinare în domeniul protecției și asigurării bunăstării animalelor de companie;

b) să asigure animalele cu hrană și apă în cantitate suficientă, odihnă, precum și cu posibilitatea de mișcare;

c) să ia măsurile necesare pentru a nu lăsa animalele să devină libere;

d) să prezinte un comportament adecvat față de animalele de companie, creînd condiții pentru siguranța și bunăstarea lor, în scopul prevenirii pierderii sau accidentării animalelor;

e) să nu abandoneze animalele;

f) să respecte regulile sanitare veterinare și de zooigenă privind întreținerea, hrănirea, îngrijirea, reproducerea și exploatarea rațională a animalelor, precum și cerințele stabilite de autoritatea sanitar-veterinară competentă;

g) să efectueze măsurile necesare pentru identificare și înregistrare a animalelor și să achite plata pentru cheltuielile de înregistrare;

h) să informeze urgent direcțiile sanitar-veterinare și pentru siguranța produselor de origine animală raionale/municipale și instituțiile de medicină preventivă despre fiecare caz de îmbolnăvire a animalelor deținute, precum și despre mușcăturile și traumele provocate oamenilor sau animalelor domestice;

i) să asigure curățarea fecalelor (deșeurilor) lăsate de animalul care se plimbă în afara locuinței.

10. Deținătorii de animale care selecționează un animal pentru reproducție au obligația de a respecta caracteristicile anatomice, fiziologice și de comportament ale speciei și rasei respective, astfel încît să nu fie compromise performanțele, sănătatea și bunăstarea descendenților.

11. Deținătorul sau persoana care contribuie la dresarea unui animal are obligația de a folosi mijloace de dresaj ce nu provoacă traume psihice sau fizice, prin metode ce nu prejudiciază sănătatea sau bunăstarea animalului.

12. Se interzice utilizarea mijloacelor artificiale de dresare care provoacă răni, dureri inutile, suferințe ori frică.

13. Deținătorilor animalelor de companie le este strict interzis:

a) deținerea animalului de companie în locuri neamenajate;

b) plimbatul animalului în locuri neautorizate de către autoritățile publice locale, scăldatul lor în bazine de apă și lacuri, circulația liberă pe raza localităților cu câini agresivi sau periculoși, fără lesă și botniță, precum și intrarea cu câini în localurile publice – instituții de învățămînt, magazine, piețe de desfacere a produselor agroalimentare, parcuri, scuaruri, stadioane;

c) vînzarea, procurarea, participarea la expoziții, precum și transportarea animalelor cu orice tip de transport în alte localități fără carnetul de sănătate al animalului;

d) participarea sau organizarea de lupte între animale sau antrenarea animalelor în acest scop.

Nu se vor supune prevederilor stipulate la lit. b) cîinii de serviciu ai Ministerului Apărării, Ministerului Afacerilor Interne, organelor pentru situații excepționale, Serviciului Vamal și ai Serviciului de Grăniceri la executarea funcțiilor de serviciu, precum și cîinii-călăuză care însoțesc persoanele nevăzătoare.

14. În apartamente din blocuri locative pot fi deținute animale de companie cu acordul vecinilor aferenți, dacă deținătorul respectă cerințele sanitare veterinare și de zooigenă privind întreținerea, hrănirea, îngrijirea, reproducerea și exploatarea rațională a animalelor, precum și drepturile de vecinătate ale locatarilor.

15. În curțile de folosință comună pot fi deținuți câini de pază. Câinii nu vor fi legați la punct fix fără posibilitatea de mișcare, ci cu posibilitatea culisării pe sîrmă; se va folosi un dispozitiv de împiedicare a strangulării denumit „vîrtej” și se va oferi câinilor posibilitatea mișcării libere în condiții de siguranță.

16. Nu se restricționează deținerea puilor animalelor de companie pînă la vîrsta de trei luni, precum și a animalelor decorative (pești, păsări, rozătoare etc.) în cazul în care deținătorul respectă cerințele sanitare veterinare și de zooigenă privind întreținerea, hrănirea, îngrijirea, reproducerea și exploatarea rațională a animalelor.

17. Nici un animal de companie nu va putea fi vîndut sau cedat dintr-un refugiu sau adăpost, unei persoane sub vîrsta de 18 ani, fără consimțămîntul expres al părinților sau al altor persoane care exercită responsabilități parentale.

18. Câinii periculoși pot fi deținuți numai de persoanele cu vîrsta minimă de 18 ani, cu capacitate deplină de exercițiu.

Capitolul III

Măsuri sanitare veterinare

obligatorii și evidența animalelor de companie

19. Deținătorii animalelor de companie sînt obligați să vaccineze anual contra rabiei câinii cu vîrsta de peste 3 luni. Procurarea vaccinului antirabic se asigură din bugetul de stat.

20. În cazul în care animalul a provocat traume oamenilor sau animalelor domestice, deținătorul informează direcția raională/municipală sanitar-veterinară și pentru siguranța produselor de origine animală și prezintă animalul, în mod de urgență, medicului veterinar oficial pentru a-l supune unui examen clinic.

21. Toate animalele de companie care nu sunt destinate reproducției se sterilizează în mod obligatoriu, indiferent de sexul animalului, în special câinii periculoși.

22. Autoritățile administrației publice locale asigură evidența animalelor de companie fără stăpîn din cadrul refugiilor provizorii.

23. Evidența animalelor de companie se efectuează în scopul identificării animalelor vaccinate și sterilizate pentru aplicarea taxelor locale, precum și pentru elaborarea planurilor de imunizare profilactică și prevenirea apariției sau creșterii numărului animalelor fără stăpîn.

24. Câinii cu stăpîn la vîrsta de peste 3 luni se înregistrează în mod obligatoriu. Câinii de serviciu ai structurilor de stat se înregistrează conform regulilor interioare ale instituției.

25. Fiecare animal de companie va fi înregistrat în baza de date națională, atribuindu-se un indicativ numeric atașat prin unul din mijloacele de identificare și i se va întocmi carnetul de sănătate, modelul căruia va fi stabilit de către Agenția Sanitar-Veterinară și pentru Siguranța Produselor de Origine Animală.

26. Măsurile de identificare, înregistrare și eliberare a carnetului de sănătate se efectuează doar la clinicile veterinare sau refugiile provizorii care au acces la baza de date națională, reprezentată prin operatorul național „Registrul Animalelor”.

27. În cazul obținerii unui câine înregistrat, deținătorul va prezenta animalul în termen de 14 zile la clinicile veterinare sau refugiile provizorii pentru efectuarea rectificărilor în carnetul de sănătate al animalului cu privire la deținător.

28. Mijloacele de identificare pentru animalele de companie vor fi gestionate de operatorul național „Registrul animalelor”.

29. Procedura detaliată de identificare și înregistrare a animalelor de companie, precum și metodologia de determinare a tarifelor de înregistrare a animalelor de companie va fi elaborată de Agenția Sanitar-Veterinară și pentru Siguranța Produselor de Origine Animală.

30. Conducătorii întreprinderilor de gestionare a fondului locativ (întreprinderilor municipale, cooperativelor de construcție a locuințelor, asociațiilor proprietarilor de locuințe privatizate, asociațiilor de coproprietari din condominiu și a altor agenți economici, la balanța ori în gestiunea cărora se află fondul locativ) monitorizează efectuarea la timp a măsurilor de identificare și înregistrare la timp a câinilor deținuți și informează autoritățile publice locale și organele de poliție despre orice neregularitate.

31. Deținătorii de câini din categoria celor periculoși au obligația să depună la sediul de poliție în a cărei rază este situat imobilul în care este deținut câinele, o copie a carnetului de sănătate al animalului și o declarație pe propria răspundere privind existența unei asigurări de răspundere civilă pentru eventualele pagube produse de animal.

În cazul schimbării adresei imobilului unde este deținut câinele, deținătorul are obligația să depună în termen de 48 ore, la sediul poliției în a cărei rază se află noua adresă, documentele sus-nominalizate.

Capitolul IV

Condiții privind comercializarea și transportarea animalelor de companie. Folosirea animalelor de companie în scopuri publicitare, expoziții, competiții

32. Comercializarea sau creșterea în scop comercial al animalelor de companie se efectuează în conformitate cu respectarea prezentei norme.

33. La comercializarea unui animal de companie vânzătorul este obligat să transmită cumpărătorului carnetul de sănătate al animalului precum și recomandările în formă scrisă privind condițiile de întreținere a animalului care să corespundă necesităților etologice în funcție de specie și rasă.

34. Orice persoană care transportă animale de companie pe teritoriul Republicii Moldova este obligată:

- a) să accepte pentru transportare numai animale ce dețin carnet de sănătate;
- b) să transporte animalele respectând cerințele sanitare-veterinare, în funcție de specie, sex, vîrstă;
- c) să asigure condiții necesare ca sănătatea și bunăstarea animalelor să nu fie puse în pericol, inclusiv la încărcarea și descărcarea lor;
- d) să asigure aerisirea încăperii unde este ținut animalul.

35. Transportarea animalelor de companie în afara teritoriului Republicii Moldova se face în baza carnetului de sănătate și certificatului veterinar.

36. Transportarea animalelor de companie în transport public se permite numai dacă la transportarea lui se asigură securitatea pasagerilor.

37. Animalele mici se transportă în cutii speciale (containere, genți etc.), iar celor mari și, în special, câinilor agresivi și celor periculoși li se aplică în mod obligatoriu botnițe și sînt ținuți la lesă din scurt.

38. Folosirea animalelor de companie în scopuri publicitare, în expoziții, competiții sau alte manifestări similare se admite doar în cazul în care organizatorul asigură condițiile sanitare veterinare necesare pentru protecția bunăstării și sănătății animalelor.

39. Se interzice administrarea de preparate cu efect stimulator sau inhibitor al performanțelor animalelor de companie, dacă acestea ar constitui un risc pentru sănătatea și bunăstarea animalelor.

40. Deținătorii animalelor de companie ce nu mai pot fi folosite în scopuri publicitare, în expoziții, competiții sau alte manifestări similare sînt obligați să asigure întreținerea acestor animale în conformitate cu prezenta Normă.

41. Se interzice capturarea, comercializarea și eutanasierea animalelor de companie în scopul obținerii produselor alimentare, pieilor sau blănurilor, precum și a făinurilor proteice și altor produse de origine animală.

42. Animalele de companie pot fi folosite în scopuri experimentale sau în alte scopuri științifice doar în condițiile prezentei Norme și Legii nr. 264-XVI din 28 iulie 2006 privind protecția animalelor folosite în scopuri experimentale.

Capitolul V

Intervenții chirurgicale, eutanasierea animalelor de companie și eliminarea animalelor moarte

43. Animalele de companie sînt supuse intervențiilor chirurgicale numai în scopuri curative.

44. Intervențiile chirurgicale ce provoacă animalului dureri, suferință fizică și psihică se efectuează sub anestezie locală sau, după caz, generală.

45. Intervențiile chirurgicale se efectuează de către medici veterinari sau alte persoane care au calificarea necesară sub controlul medicului veterinar.

46. Intervențiile chirurgicale destinate modificării aspectului unui animal de companie sau altor scopuri necurative sunt interzise și, în special:

- a) codotomia;
- b) cuparea urechilor;
- c) secționarea corzilor vocale;

d) ablația ghearelor și dinților, cu excepția cazurilor în care medicul veterinar consideră necesară o intervenție curativă fie din motive de medicină veterinară, fie în interesul unui animal deosebit sau în scopul stopării reproducției acestuia.

47. Eutanasierea animalelor de companie se efectuează de către medicul veterinar, cu minimum de dureri și suferință fizică și psihică.

48. Metoda de eutanasiere, trebuie să provoace o pierdere imediată a conștiinței, urmată de moarte, fie să înceapă prin realizarea unei anestezii generale profunde, urmată de un procedeu care, cu certitudine, cauzează moartea.

49. În cazuri de urgență, când trebuie să se pună capăt suferințelor unui animal și în cazul legitimei apărări, când ajutorul unui medic veterinar nu poate fi obținut rapid, precum și în alte cazuri de urgență, eutanasierea poate fi efectuată de către o persoană cu capacitatea de exercițiu deplină.

50. Metodele de eutanasiere interzise sunt:

- a) înecul și alte metode de asfixie;
- b) utilizarea otrăvurilor sau drogurilor, ale căror dozaj și aplicare nu pot fi controlate în maniera de a obține efectele menționate în pct. 49;
- c) electrocutarea, dacă ea nu este precedată de pierderea imediată a conștiinței.

51. Pot fi eutanasiate numai animalele bolnave de o boală incurabilă.

52. Animalele ce se află în perioada de gestație, parturiție și alăptare nu se vor eutanasia.

53. Pentru fiecare caz de eutanasiere a animalului se întocmește un proces-verbal, modelul căruia este aprobat de Agenția Sanitar-Veterinară și pentru Siguranța Produselor de Origine Animală.

54. Persoana ce efectuează eutanasia animalului este responsabilă de organizarea eliminării (utilizării) acestuia după ce se asigură că animalul este mort.

55. Eliminarea animalelor moarte se efectuează prin îngropare sau incinerare în modul stabilit de autoritatea sanitar-veterinară competentă.

56. Îngroparea animalelor moarte se va efectua de către autoritățile publice locale în locuri special amenajate în prezența unui medic veterinar.

57. În cazul în care animalul de companie a murit fără a fi eutanasiat, deținătorul animalului sau autoritățile publice locale, în cazul animalelor fără stăpîn, sînt obligate să organizeze eliminarea acestuia în conformitate cu prevederile prezentei Norme.

58. Deținătorul animalului este obligat să achite toate cheltuielile privind eliminarea animalului mort.

Capitolul VI

Măsuri suplimentare cu privire la protecția animalelor fără stăpîn

59. Animalele de companie fără stăpîn sînt protejate prin prezenta Norma în egală măsură cu animalele de companie ce au un deținător.

60. Ansamblul măsurilor de protecție a animalelor de companie fără stăpîn, precum și de prevenire a apariției sau creșterii numărului de animale din această categorie, va fi inițiat, coordonat și controlat printr-o colaborare cu caracter permanent, între reprezentanții Agenției Sanitar-Veterinare și pentru Siguranța Produselor de Origine Animală, administrației publice locale și ai organizațiilor necomerciale interesate, al căror domeniu de activitate vizează protecția animalelor sau protecția mediului, în baza unui Program comun de gestionare a cîinilor fără stăpîn, ce va fi elaborat de către administrația publică locală, în raport cu condițiile concrete existente, în deplină concordanță cu dispozițiile prezentei Norme.

61. Prevenirea apariției sau creșterii numărului animalelor de companie fără stăpîn se efectuează în scopul asigurării securității vieții și sănătății omului, precum și în scopul prevenirii unor boli la animale.

62. În cazul în care se estimează că numărul de animale de companie fără stăpîn prezintă un pericol pentru securitatea vieții și sănătatea omului, pentru reducerea numărului acestora se aplică măsurile metode ce nu cauzează dureri, suferințe sau temeri evitabile, care trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) în cazul în care astfel de animale trebuie să fie capturate, aceasta trebuie să se facă astfel încît să producă minimum de suferințe fizice și psihice animalelor, în funcție de natura animalului;

b) în cazul în care animalele capturate sunt adăpostite sau eutanasiate, aceasta trebuie să se facă în conformitate cu prevederile prezentei Norme;

c) identificarea permanentă a cîinilor și pisicilor se efectuează prin mijloace corespunzătoare care să nu producă dureri, suferințe temporare sau ușoare, cum ar fi tatuarea, însoțită de înregistrarea numărului, precum și de numele și adresele proprietarilor;

d) reducerea reproducției neplanificate a cîinilor și pisicilor și susținerea metodelor de sterilizare a acestora;

e) încurajarea persoanelor care au găsit un cîine sau o pisică fără stăpîn să semnaleze acest lucru la refugiile provizorii.

63. Prevenirea apariției sau creșterii numărului animalelor de companie fără stăpîn se efectuează prin metode recomandate de către autoritatea sanitar-veterinară competentă și, în special, prin sterilizarea, în refugiile provizorii, a animalelor care urmează a fi adoptate, precum și eutanasierea animalelor de companie fără stăpîn bătrîne, bolnave.

64. Prin interdicție de la pct. 62-63, excepțiile la principiile stabilite în prezenta Normă, referitoare la capturarea, deținerea și eutanasierea animalelor fără stăpîn nu pot fi admise decît dacă acestea sunt inevitabile, în cadrul programelor guvernamentale de control al bolilor.

65. Sterilizarea animalelor de companie fără stăpîn se efectuează în cadrul refugiilor provizorii, precum și în anumite cazuri în cadrul adăposturilor de protecție a animalelor.

66. Regulile privind sterilizarea animalelor de companie sînt aprobate de Agenția Sanitar-Veterinară și pentru Siguranța Produselor de Origine Animală.

67. Cheltuielile privind sterilizarea animalelor de companie fără stăpîn vor fi suportate de autoritatea sanitar-veterinară.

68. Avînd în vedere rolul ecologic al pisicilor, controlul populației feline fără stăpîn se realizează în raport cu necesitățile.

69. Refugiile provizorii pentru cazarea animalelor de companie se instituie de autoritățile publice locale în limita alocațiilor financiare prevăzute în bugetul de stat.

70. În localitățile rurale, atribuțiile refugiilor provizorii se pun pe sarcina primăriilor în colaborare cu medicul veterinar oficial.

71. Activitatea refugiului este finanțată, din mijloacele speciale obținute în urma prestării serviciilor contra plată, sponsorizări, donații și alte resurse financiare care nu sunt interzise de legislația în vigoare, din bugetul local.

72. Refugiile vor asigura condiții igienice pentru cazare provizorie, control medical și tratamentul animalelor bolnave, inclusiv unele proceduri ca înregistrarea, deparazitarea, sterilizarea, vaccinarea antirabică, iar în caz de necesitate inclusiv eutanasierea animalului.

73. În cadrul refugiilor pentru cazarea provizorie sînt aduse animalele de companie fără stăpîn capturate în condiții netraumatizante, cu indicarea exactă a locului de unde provin.

74. Întru capturarea animalelor fără stăpîn, refugiile colaborează cu organizațiile necomerciale al căror domeniu de activitate vizează protecția animalelor, precum și cu unele persoane doritoare, semnînd în acest scop un angajament de tratament umanitar față de animalele capturate.

75. Toate animalele de companie fără stăpîn, după ce au trecut procedurile obligatorii și nu au fost revendicate în termen de 14 zile de către deținătorii legali, pot fi adoptate de persoane fizice sau juridice care oferă garanția bunului tratament.

76. Animalele care nu au fost adoptate în termen de 14 zile se eutanasiază obligatoriu.

77. Nici un animal de companie nu poate fi lăsat în pădure, spații sălbatice sau în afara teritoriului unității administrativ teritoriale în limita cărui funcționează refugiul provizoriu.

78. Autoritățile administrației publice locale singure sau asociate precum și organizațiile necomerciale al căror domeniu de activitate vizează protecția animalelor pot înființa adăposturi de protecție a animalelor.

79. Adăposturile de protecție vor putea primi, în funcție de capacitatea disponibilă, animale de companie, inclusiv fără stăpîn deja sterilizate, preluate dintr-un refugiu provizoriu.

80. Adăposturile de protecție dispun de secții cu plată de primire în custodie, pentru situații și perioade în care deținătorul nu poate îngriji animalul.

81. Persoane sau organizații, care nu dispun de condițiile minime necesare pentru a prelua un animal dintr-un adăpost, se pot considera ocrotitori ai unui animal care rămîne pe loc în adăpost, participînd total sau parțial la întreținerea acestuia, în baza unui angajament, animalul respectiv nu va fi cedat altcuiva fără consimțămîntul persoanei sau organizației care îl ocrotește.

82. Adăposturile de protecție nu pot fi înființate în imobile cu destinație locativă. Pentru a preveni răspîndirea zgomotului și a mirosului urît, adăposturile de protecție vor fi amplasate la marginile localităților.

83. Cerințele sanitar-veterinare în refugii provizorii și adăposturi de protecție se elaborează de către Agenția Sanitar-Veterinară și pentru Siguranța Produselor de Origine Animală.

84. Animalul confiscat poate fi transmis fie la un adăpost pentru protecția animalelor, fie unei persoane fizice sau juridice care își asumă responsabilitatea întreținerii lui sau, după caz, eutanasiat.

Capitolul VII

Informare și educare

85. Agenția Sanitar-Veterinară și pentru Siguranța Produselor de Origine Animală și autoritățile administrației publice locale se angajează să încurajeze dezvoltarea programelor de informare și educare pentru a promova, în rândul organizațiilor și indivizilor implicați în deținerea, creșterea, dresajul, comerțul și adăpostirea animalelor de companie, conștientizarea și cunoașterea dispozițiilor și principiilor prezentei Norme.

86. Programele de informare și educare vor cuprinde următoarele subiecte:

a) dresajul animalelor de companie în scop comercial sau pentru competiții, care trebuie să se efectueze de către persoane având cunoștințele și competențele corespunzătoare;

b) necesitatea de a descuraja încredințarea animalelor de companie persoanelor pînă la vîrsta de 18 ani fără consimțămîntul expres al părinților sau al altor persoane care dețin responsabilități parentale, acordarea animalelor de companie ca premii, recompense sau prime, înmulțirea neplanificată a animalelor de companie;

c) eventualele consecințe negative pentru sănătatea și bunăstarea animalelor sălbatice, în cazul achiziționării sau introducerii lor ca animale de companie;

d) riscurile ce decurg din achiziționarea iresponsabilă a animalelor de companie, care conduce la creșterea numărului animalelor nedorite și abandonate.

Capitolul VIII

Dispoziții tranzitorii și finale

87. Animalele de companie deținute în apartamente, cu încălcarea regulilor sanitare veterinare și de zooigenă privind întreținerea animalelor de companie, în termen de 6 luni vor fi înstrăinate, donate sau transmise unor adăposturi de protecție.

88. Autoritățile administrației publice locale vor asigura în limita fondurilor de rezervă al primăriilor cu terenuri adăposturile de protecție a animalelor pentru a fi scoase în afara localităților.

89. În termen de 2 luni de la intrarea în vigoare a prezentei Norme, deținătorii cîinilor din categoria celor periculoși vor depune la sediul de poliție în a cărei rază este situat imobilul în care este deținut cîinele, informația prevăzută la pct. 31 al prezentei Norme.

90. În limita alocațiilor financiare prevăzute în bugetul de stat autoritățile administrație publice locale și Agenția Sanitar-Veterinară și pentru Siguranța Produselor de Origine Animală în termen de 6 luni, vor înființa refugii provizorii și vor amenaja locuri speciale pentru îngroparea animalelor de companie moarte.